

Вони гуркотять тарілками, сніданок готуючи

В кухнях підвальних уздовж вичовганих
тротуарів, —

Зрозумілі мені душі смутні покоївок,
Що проросли без надії за ворітьми.

Коричневі хвилі туману набігають на мене
Круговоротом облич на дні вулиці,
Зриваючи з перехожого, гряззю забризканого,
Безпричинну усмішку, що висне в повітрі
І щезає над низкою дахів.

Переклад М. Стріхи